

Seznam přednášejících a účinkujících na 24. Akademických týdnech 2014

Bilbo compagnie – Jiří Bilbo Reidinger (1961) je český herec, spisovatel a klaun. V roce 1980 založil skupinu Grglo, s níž vystupoval, dokud nebyl v roce 1983 angažován Československými cirkusy na turné Cirkusu Praha do Střední Asie a Sibiře. Od té doby je na „volné noze“ a spolupracuje s Ctiborem Turbou (Alfred spol. – Deklaunizace, Archa bláznů, Giro di vita, Talíře, Strach má velké oči – premiéra v Paris 1992, Papír...), dále s Karlem Makonjem, J. A. Pitinským, H. Burešovou, A. Krobem aj. Hraje v Národním divadle, Na zábradlí, v Dlouhé. Dále působil jako režisér, choreograf a od roku 1992 učí na AMU akrobacii a klaunské vidění, v poslední době též commedii dell'arte na Pražské konzervatoři. Sám má skupinu Bilbo compagnie (společně se Sylvii Krobovou), se kterou vystupuje po celé Evropě.

P. Josef Čunek, SJ. (6. června 1955) v r. 1979 tajně vstoupil do jezuitského řádu, ovlivněn již zesnulým slovenským jezuitou Jozefem Porubčanem a fascinován myšlením P. Pierra Teilharda de Chardin, SJ. Po studiích filozofie a teologie v Litoměřicích byl v r. 1985 vysvěcen na kněze. Působil v mnoha moravských farnostech a též krátce ve Vatikánském rozhlasu a jako socius magistra novici v Kolíně. Poté absolvoval třetí probaci v Polsku a 31. 7. 1996 složil v Praze slavné sliby. V tomto roce se stal magistrem novici českého a posléze česko-slovenského noviciátu. Je rektorem kostela sv. Ignáce v Praze a představeným tamní komunity.

Divadlo na tahu – Vynavači divadelních her Václava Havla, kteří se koncem roku 1974 a v průběhu roku 1975 scházeli nad textem tehdy již zakázané Havlovy Žebrácké opery, aby ji později předvedli třem stovkám diváků v hospodském divadelním sále v Homích Počemicích. Iniciátorem a režisérem této svérázné světové premiéry zakázaného českého autora byl tehdejší jevištní mistr v Divadle Na zábradlí Andrej Krob. K dramatikovi Václavu Havlovi se Krob vrátil v roce 1988, kdy jako jeden z kameramanů samizdatového ORIGINALNÍHO VIDEOJOURNALU natočil pod hlavičkou Divadla na tahu se svými tehdejšími disidentskými přáteli „videoinscenaci“ jeho divadelní hry POKOŠENÍ. V letech 1991–1998 Divadlo na tahu postupně uvádělo v Divadle Na zábradlí další Havlovy hry. Krobovo zaujetí absurdním divadlem pochází ze šedesátých let minulého století, kdy pod vedením tehdejšího šéfa činohry Jana Grossmana pracoval jako jevištní mistr v Divadle Na zábradlí. Ačkoliv se Divadlo na tahu během své existence soustředilo především na hry Václava Havla, uvádělo také jiné autory podobné krevní skupiny, jako jsou Eugene Ionesco, Samuel Beckett nebo Anton Pavlovič Čechov. Ze současných autorů to byli především René Levinský a Vlastimil Třešňák. Významná byla spolupráce DNT s duchovně spřízněnými divadelními společnostmi – například s Bilbo compagnie. Od roku 1975 se v inscenacích Divadla na tahu vystřídala více než stovka účinkujících. Mezi nimi např. neherecké hvězdy DNT Jan Hraběta, Jan Kašpar, Ivan Havel, Petruška Šustrová.

Dan Drápal (23. března 1949, Brno) je evangelikální teolog a publicista. V letech 1967–1972 vystudoval evangelickou bohosloveckou fakultu J. A. Komenského v Praze. Pro politickou angažovanost v roce 1968 mu byl upírán státní souhlas k výkonu duchovenského povolání. V roce 1977 se stal vikářem tehdy nejmenšího pražského evangelického sboru v Praze 7 – Holešovicích. O rok později prožil osobní setkání s Bohem a obrácení. O několik měsíců později prožil křest v Duchu svatém. Následoval explozivní růst sboru, který se po sametové revoluci od evangelické církve pokojně a po klidné dohodě oddělil a vznikla církev Křesťanská společenství. Dan Drápal se stal jejím prvním seniorem. V roce 2004 na tuto funkci rezignoval a věnuje se jednak překladu Pisma, jednak publicistice. Od června roku 2007 byl předsedou KDU-ČSL na Praze 8. Po sjezdu v květnu roku 2009 ze strany vystoupil, aby se mohl věnovat práci v časopisu Konzervativní listy. Napsal také řadu knížek.

Bratři Ebenové je název hudební skupiny, kterou tvoří bratři Kryštof, Marek a David Ebenové. Bratři Ebenové, synové skladatele Petra Ebena a synovci Iliji Hurníka, vlastně nepatří do žádného hudebního proudu. Spojení Markovy kytary, Kryštofova klavíru či flétny, Davidova klavíru a soprán saxofonu vytváří ojedinělý ebenovský zvuk, obohacený dalšími nástroji. Již koncem sedmdesátých let, kdy Ebeni vstupovali na scénu, se v jejich hudbě proplétaly vlivy klasiky, folku, rocku, či jazzu a prvky vytříbeného

hudebního humoru. Rok 2014 je pro kapelu Bratři Ebenové výjimečným obdobím. Uběhne 30 let od vydání prvního alba „Malé písně do tmy“ (1984). Až o jedenáct let později ve spolupráci s Karlem Plihaem vzniklo další album „Tichá domácnost“ (1995), kde se již objevili muzikanti kapely ETC... a stejně jako na předchozím albu i kontrabasista Jaromír Honzák. Ti spolupracují s kapelou dodnes, tedy i na následujících albech (Já na tom dělám, 2002; Chlebičky, 2008). Právě připomenutím 30. výročí vydání prvního alba vedlo kapelu k „oprášení“ několika skladeb z tohoto folkového období, které budou tvořit významnou část nového koncertního programu. Rok 2014 je pro kapelu významný také tím, že po několika letech začíná točit nové album, které možná vyjde již koncem roku 2014. I skladby z připravovaného alba zazní na nových koncertech.

P. Dr. Vojtěch Eliáš studoval teologii v Praze a v Římě. Jako kněz působil ve farnostech v Příbrami, Dobříši, Hostiviciích a při kostele sv. Ludmily na Praze 2. Vypomáhal také v několika anglicky hovořících pražských farnostech. Od roku 1992 působil i jako pedagog, vyučoval na Arcibiskupském gymnáziu, na VOŠ Jakob v Praze a na KTF UK. V roce 2010 se stal prezidentem Arcidiecézní charity Praha. Od svého dětství je aktivním skautem, dlouhodobě působil jako instruktor Ekumenické lesní školy, s níž stále spolupracuje. Od roku 2012 je rektorem kostela svatě Kateřiny na Praze 2 a především známého kostela svatého Mikuláše na Malé Straně. Je též administrátorem Římskokatolické farnosti u kostela Nanebevzetí Panny Marie v Praze – Třeboradicích. 1. prosince 2012 byl jmenován biskupským vikářem Arcibiskupství pražského.

Jiří Fuchs je filosof, který se věnuje systematickému zpracování filosofie. Vychází z klasického realismu, rozvíjeného v konfrontaci s novověkým myšlením. Vychází přitom z důkladného prověření základů poznání. Je šéfredaktorem Distance – revue pro kritické myšlení. Jiří Fuchs přednáší mimo akademické kruhy už od dob před listopadem 1989 a je v kontaktu s Občanským institutem.

RNDr. Jiří Grygar, CSc. – Přírodovědecká fak. MU Brno 1957, fyzika, dále Matematicko-fyzikální fak. UK Praha 1959, astronomie; vědecká aspirantura: astrofyzika 1963, Astronomický ústav ČSAV, Ondřejov, kde pracoval jako věd. pracovník. Od r. 1980 byl ve funkci vedoucí vědecký pracovník Fyzikálního ústavu ČSAV v Řeži, od r. 1991 v téže funkci ve Fyzikálním ústavu AV ČR v Praze. Předseda Rady České televize 1992–97, předseda České astronomické spol. 1992–98. Dále je členem sekce přírodních a technických věd České křesťanské akademie, zakládající člen a od r. 2004 předseda Učené společnosti ČR a člen Klubu skeptiků Sisyfos. Viceprezident Evropské rady skeptických organizací od r. 2001. V mezinárodních vědeckých časopisech zveřejnil 125 původních vědeckých prací z oborů astronomie, astrofyzika a dálkový průzkum Země. Publikoval kolem 60 populárně-vědeckých knih, sborníků a brožur, dále větší množství článků v pop.-věd. časopisech a rovněž působil v pop.-věd. pořadech v televizi a rozhlasu.

PhDr. Jan Hábl, Ph.D., je pedagog, kmenolog a farář Církve bratrské. Po studiích filozofie výchovy při University of Wales působil na Univerzitě v Hradci Králové. V současné době přednáší v oborech na rozhraní pedagogiky, antropologie, etiky a historie vzdělávání na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem. K jeho publikacím patří monografie Ultimate Human Goals in Comenius and Modern Pedagogy (2011), Lekce z lidskosti v životě a díle Jana Amose Komenského (2011). Je též autorem mnoha drobnějších studií, například Teaching Essentials through Parables (2007), Etika výchovná a nevyhovná, Otázky pedagogické prevence sociálně nežádoucích jevů (2010), Vzdělání mravně a nemravně či Vztah poznání a ctnosti v Komenského pedagogice (2011).

P. Ladislav Heryán, SDB, (1960, Petřvald u Nového Jičína) vystudoval stavební průmyslovku v Ostravě, kde poznal salesiány a v 17 letech začal tajně studovat filozofii, aby se mohl stát tajným salesiánským knězem. Salesiánem se stal v létě 1981 po druhém ročníku stavební fakulty VUT v Brně. Stal se inženýrem a po vojně pracoval ještě 3 roky v Brně v panelármě. Přitom všem pokračoval v tajném studiu

teologie. V srpnu 1987 emigroval do Říma. Postgraduálně vystudoval biblistiku na Papežském biblickém institutu Biblicum a po 10 letech se vrátil do vlasti. V Českých Budějovicích na Teologické fakultě JU učil 5 let Nový zákon a řečtinu, byl ředitelem studentské komunity a duchovně spravoval jednu z budějovických farností. Od září 2002 je v Praze. Nyní je ředitelem salesiánské komunity v Kobylicích. Vyučuje na Institutu ekumenických studií ETF UK, překládá knihy a interní salesiánskou literaturu.

MUDr. Roman Joch (1971, Banská Bystrica) vystudoval medicínu na 1. lékařské fakultě UK v Praze. V letech 1994–1996 byl zahraničním tajemníkem Občanské demokratické aliance. Od založení Občanského institutu v roce 1991 byl jeho spolupracovníkem, od r. 1996 stálým výzkumným pracovníkem. Od roku 2003 je ředitelem Občanského institutu. Přednáší na Národohospodářské fakultě Vysoké školy ekonomické a na soukromé vysoké škole CEVRO Institut. Hlavními oblastmi jeho specializace jsou politická filozofie, především liberálně-konzervativní myšlení, mezinárodní vztahy, a to především obranné a bezpečnostní otázky, USA a americká politika. Je autorem řady monografií, odborných studií a článků. Je ženatý a s manželkou Janou má tři děti.

Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc., (1965, Praha) vystudoval estetiku a dějiny umění na FF UK. Poté interní aspirantura (doktorské studium na FF UK), dále pak v letech 1993–94 studium dějin umění na Central European University v Praze. V letech 1994–2001 byl odborným asistentem na Fakultě architektury ČVUT a na Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity. V roce 2001 byl jmenován docentem pro dějiny architektury na Fakultě architektury ČVUT a v roce 2009 profesorem pro dějiny architektury a ochranu památek na Fakultě architektury ČVUT. V loňském roce vyšla v nakladatelství Academia jeho kniha Umění a mystika.

MUDr. Jitka Krausová je původně psychiatrická, nyní vede pastorálně-terapeutickou poradnu při arcibiskupství v Olomouci. Dojíždí do Ostravy do poradny při Centru pro rodinu a sociální péči o.s.

P. Mgr. Jan Linhart absolvoval studium na Cyrilomet. teologické fakultě v Litoměřicích. Do r. 2002 byl duchovním správcem v římskokatolické farnosti v Novém Městě n. Met. Poté působil jako spirituál v Teologickém konviktu v Olomouci. Nyní zastává funkci biskupského vikáře a spirituála kněží v Hradci Králové. Je rektorem kostela P. Marie v Hradci Králové.

Prof. RNDr. Julius Lukeš, CSc., je přední světový parazitolog, ředitel Parazitologického ústavu Biologického centra AVČR v Českých Budějovicích a pedagog na Přírodovědecké fakultě Jihočeské univerzity. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu Univerzity Karlovy. Zabývá se funkční genomikou provoků. Působil na Amsterdamské univerzitě a na Kalifornské univerzitě v Riverside a v Los Angeles.

Doc. PhDr. Jaroslav Med, CSc., (19. 4. 1932, Havlíčkův Brod) je literární historik a kritik. Je vědeckým pracovníkem Akademie věd, přednáší českou a světovou literaturu na KTF v Praze. Dlouhodobě se věnuje především literární historii, recenzní a ediční činnosti. Jako literární historik postupně soustředil svůj zájem zejména na problematiku moderní české literatury od konce 19. století (dekadence, symbolismus, katolická moderna aj.) a na křesťanský orientovanou tvorbu starší i současné (Spisovatelé ve stínu). Široké znalosti historické, filozofické, kulturologické a literárněhistorické tvoří pozadí Medovy monografie Viktor Dyk, v níž přinesl první syntetický portrét tohoto novodobého romantika a vysledoval jeho politický a umělecký vývoj. Své studie shrnul do souboru Od skepse k naději. V posledních letech se badatelsky zaměřil na literaturu a kulturu tzv. druhé republiky.

RNDr. František Mikloško (2. června 1947, Nitra) je slovenský politik. V roce 1971 ukončil studium matematiky na Přírodovědecké fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. V letech 1971–1983 pracoval v Ústavu technické kybernetiky Slovenské akademie věd v oblasti numerické matematiky. V letech 1983–1989 pracoval jako dělník. Před rokem 1989 byl disident, aktivista takzvané Tajné církve. Patřil k organizátorům tzv. Bratislavského Velkého pátku, významné pokojné veřejné manifestace věřících z náboženskou a občanskou svobodu v roce 1988, známé také pod názvem Svíčková demonstrace. V listopadu

1989 se stal členem Koordinačního výboru Veřejnosti proti násilí. Ve volbách roku 1990 byl zvolen za VPN do Slovenské národní rady. V letech 1990–1992 působil jako předseda SNR. V roce 1992 se stal členem slovenského Křesťansko-demokratického hnutí. Do července 2010 působil jako poslanec Národní rady SR. Byl členem výboru pro lidská práva, národnosti a postavení žen.

PhDr. Aleš Opekar, CSc., je přední český publicista a hudební dramaturg Českého rozhlasu Vltava, který se vytvářel věnuje jazzu, etnické hudbě, world music, ale i dalším žánrům alternativní populární hudby. Jako hudební redaktor spolurediguje rozhlasovou multižánrovou programovou řadu Čajovna (příležitostně rovněž programové řady Půlnoc, Páteční večer nebo Výročí týdne). Je autorem a editorem několika knih, především pak monografií Excentrici v příměti (Panton 1989) a Matadors. Beatová aristokracie z Prahy (Ofis 2008) a hesel o populární hudbě v řadě encyklopedií. Je členem Mezinárodní asociace pro výzkum populární hudby (IASPM), externě přednáší o populární hudbě na několika vysokých školách. V roce 1998 založil s přáteli občanské sdružení Muzeum a archiv populární hudby (Popmuseum), které shromažďuje a formou výstav zpřístupňuje veřejnosti exponáty a dokumenty z oblasti historie československé populární hudby. Ve druhé polovině 90. let úzce spolupracoval s Českou televizí na výrobě dvaactřicetidílného dokumentárního cyklu Bigbít.

PhDr. Jiřina Prekopová (SRN) je diplomovaná psycholožka a psychoterapeutka. V těchto profesích se uplatnila až po emigraci do Západního Německa v r. 1970. Do té doby byla „všim“, i dělnicí v JZD, uklízečkou, telegrafistkou při ČSD, s postupem obrody pracovala v osvětě, rozvíjela model estetické výchovy pro podporu dětské osobnosti. Je autorkou řady věd. článků a populárních knih, z nichž se některé staly bestsellery a byly přeloženy do 17 jazyků. Český vyšil: Malý tyran; Děti jsou hosté, kteří hledají cestu; Jak být dobrým rodičem; Prvorozené dítě; Neklidné dítě; Když dítě nechce spát; Empatie; Odhalte poklad u svého dítěte a Nese mě řeka lásky. Životním úkolem se jí stala možnost obnovy bezpodmínečné lásky pod pevným objetím. V tomto smyslu vyvíjí terapii pro rodinné vztahy v rodině. Zakládá instituty a vzdělávací centra (mj. v Česku pod vedením Dr. Jaroslava Štumpy, v Rakousku, Německu, ve Španělsku, v Mexiku a Jižní Africe). Žije většinou na přednáškových cestách, zřídka ve svém bytě u Bodamského jezera. Byla jmenována čestnou členkou Česko-moravské společnosti pro psychologii a České společnosti pro soc. pediatrii.

P. Mgr. Karel Martin Satoria, (26. dubna 1953, Křižanov) je římskokatolický kněz. Narodil se jako nejmladší ze čtyř dětí ve věřící rodině, kde byla po roce 1948 postižena pronásledováním ze strany komunistického režimu. Díky politickému uvolnění se mu však v roce 1968 podařilo dostat na gymnázium ve Velkém Meziříčí, po jehož absolvování roku 1972 začal studovat Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích. V letech 1975 až 1977 absolvoval základní vojenskou službu, během níž na sebe upozornil mimo jiné neúčastí ve volbách v roce 1976. V roce 1977 ho spolužák z fakulty Václav Malý seznámil s prohlášením Charty 77. Po skončení základní vojenské služby dokončil svá studia teologie a v roce 1978 byl vysvěcen na kněze. V letech 1978–1982 působil jako farní vikář v Letovicích a v letech 1982–1990 jako duchovní správce ve Vrbici u Břecloví. Jak se později dověděl, k 30. listopadu 1986 mu byl odebrán státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti, ale protože mu to nikdo neoznámil, byl jako kněz činný i nadále. Přitom šířil informace o Chartě 77 a účastnil se akcí brněnského disentu, za což byl režimem stíhán. Po roce 1989 chtěl vstoupit do kláštera, avšak v květnu 1990 přijal funkci generálního vikáře brněnské diecéze, ve které setrval do roku 1992. Následně vstoupil do Řádu cisterciáků přísné observance, přijal řeholní jméno Martin a dalších deset let strávil v klášteře Sept Fons ve střední Francii. Po návratu do České republiky v roce 2002 vedl výstavbu kláštera Nový Dvůr, po jehož dokončení se odstěhoval na bývalou faru z konce 18. století v Kostelní Myslové, kterou spolu s několika dalšími lidmi postupně opravoval. Od 1. října 2011 se stal administrátorem v Dobříši a administrátorem excurrento ve farnosti Svaté Pole.

PhDr. Tomáš Sedláček (23. ledna 1977, Roudnice nad Labem) byl v minulosti poradcem prezidenta Václava Havla

(2001–2003) a ministra financí (2004–2005). Část svého dětství prožil ve Finsku (pět let) a Dánsku (čtyři roky), kde byl jeho otec reprezentantem Československých aerolinií. V roce 2001 se stal doktorem filozofie na Karlově univerzitě v Praze. Později studoval ekonomii na Yale University ve Spojených státech. Působil jako hlavní makroekonomický stratég ČSOB. Přednáší ekonomii a dějiny ekonomických teorií na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy a také na University of New York in Prague. V březnu 2011 se stal členem správní rady Nadačního fondu proti korupci. Za svoji hlavní publikaci Ekonomie dobra a zla, která byla již vydána mj. v angličtině a němčině, obdržel Tomáš Sedláček v roce 2012 Německou cenu za ekonomickou knihu (Deutscher Wirtschaftsbuchpreis).

Prof. PhDr. Jan Sokol, PhD., CSc., pracoval jako zlatník, mechanik, v letech 1964–90 vedl vývoj software ve VÚMS Praha. Dálkové studium matematiky, pak antropologie na UK 1993, docent 1997, profesor 2000. Signatář Charty 77, 1990–92 poslanec a místopředseda SN FS ČSFR, v r. 1998 ministr školství, 2003 koaliční kandidát na prezidenta republiky. Nyní působí jako profesor filozofie, proděkan FHS UK. Publikace: Poselství Ježíšovo 1969; Jak počítá počítač 1977; Mistr Eckhart a středověká mystika 1993, 2000; Čtení z Bible 1996; Čas a rytmus 1996, 2004; Malá filosofie člověka 1992, 1998, 2004, 2007; Člověk jako osoba 2002; Moc, peníze a právo 2007. Přeložil přes 20 knih, v letech 1965–79 působil jako člen překladatelské skupiny pro ekumenický překlad Nového zákona.

Mgr. Jan Špilár (1964, Pardubice) se vyučil kadeřníkem v Hradci Králové a nastoupil jako maskér v Národním divadle v Praze. Během tohoto období ličil na filmu Amadeus. Po vojně se přestěhoval do Brna, kde pracoval jako listonoš. V červnu 1987 se oženil s Gitou Ptílkovou a je otcem tří dětí. Vrátil se k profesi kadeřníka v Přerově, Praze a nakonec zpět v Brně. V roce 1993 si otevřel kadeřnické studio Střihoruky Edward, kde pracuje dodnes. Od roku 1999 si při zaměstnání doplňoval vzdělání, v roce 2003 maturoval a v roce 2004 promoval na TF JU v Českých Budějovicích, na katedře praktické teologie. V roce 2008 mu bylo uděleno jáhenské svěcení. Jáhenskou službu vykonává v Brně na Petrově.

Mgr. Ing. Štefan Šrobár, CSc., po absolvování Agronomické fakulty (odbor fyto technický) Vysoké školy zemědělské v Nitře dokončil vědeckou aspiranturu na Slovenské akademii věd v Ivanke pri Dunaji. Po získání vědecké hodnosti kandidáta věd pracoval jako vědecký pracovník v oboru ochrany rostlin. Absolvoval také studium teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě. Napsal mnoho článků v odborných časopisech (Evangelicus, Teologické texty, Zrno), a též knižní publikace. V současnosti se věnuje přednáškové a publikační činnosti v oblasti environmentalistiky, filozofie, etiky a teologie. Koná přednášky pro místní skupiny České křesťanské akademie, pro VKH Brno a Praha, na různých sympóziích, konferencích a vysokých školách. Žije v Bratislavě.

Ing. Jiří Tymel je novoměstský varhaník, nejvýznamnější žák Martina Matysky, zachránce několika historických varhan a propagátor skladeb zapomenutých autorů převážně 19. a 20. století. Podííl se výrazně na kulturním životě nejen svého města. Je předsedou Polyfonního sdružení v Novém Městě nad Metují.

P. Mgr. et Mgr. Marek Orko Vácha, Ph.D., (1966, Brno) je římskokatolický kněz, teolog, přírodovědec, pedagog a spisovatel. Je administrátorem farnosti v Lechovicích, kaplanem Římskokatolické akademické farnosti při kostele Nejsvětějšího Salvátora v Praze a přednostou Ústavu lékařské etiky na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy. Specializuje se na otázky evoluční biologie a lékařské i environmentální etiky. Vystudoval Přírodovědeckou fakultu Masarykovy univerzity v oboru molekulární biologie a genetiky. Teologického vzdělání nabyl v Olomouci a Bruselu. Ve své doktorské práci na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity se zaměřil na etickou problematiku poznání lidského genomu a na genetiku chování. Zúčastnil se dvou expedic do Antarktidy (1997, 2000) na základnu Eco-Base na ostrově Nelson v Jižních Shetlandách společně

s Jaroslavem Pavlíčkem. Mimo desítek odborných a populárně naučných článků je autorem řady knih (Tančící skály, Šestá cesta, Návrat ke stromu života, Poslední země, Místo na němž stojí je posvátná zem, Probouzení a Neumělcům života).

Mgr. Vojtěch Víček (6. ledna 1976) je historik zabývající se pronásledováním katolické církve v Československu za totality a zejména pak osudy řádů, kongregací a jejich představitelů. Vystudoval Filozofickou fakultu Ostravské univerzity, obor historie a český jazyk. Nyní pracuje jako středoškolský učitel v Gymnáziu Ostrava-Hrabůvka a spolupracuje s Českou křesťanskou akademií.

RNDr. Alexandr Vondra (17. srpna 1961, Praha) studoval v letech 1979 až 1984 geografii na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V letech 1982–1986 byl manažerem undergroundové rockové kapely Národní třída, jejímiž členy byli mladí hudebníci, výtvarníci a literáti. Společně s Jáchymem Topolem a Ivanem Lamperem vydával samizdatový časopis Revolver revue. Od poloviny 80. let udržoval kontakty s disidenty v Maďarsku, Polsku a v Litvě. V roce 1987 se stal členem Polsko-československé Solidarity a účastnil se setkání zástupců československé a polské opozice v horách na státních hranicích a spoluorganizoval pravidelné pašování literatury, korespondence a techniky přes hraniční hory. V roce 1989 byl mluvčím Charty 77 a jedním z autorů petice Několik vět. Za svou činnost byl vězněn na Ruzyni a na Pankráci. V listopadu 1989 byl jedním ze zakladatelů Občanského fóra. V letech 1990–92 působil jako zahraničně-politický poradce prezidenta Václava Havla. Od září 2006 do ledna 2007 byl ministrem zahraničních věcí ČR v první Topolánkové vládě, poté do května 2009 místopředsedou vlády pro evropské záležitosti v druhé Topolánkové vládě. V této funkci měl na starosti předsednictví České republiky v EU 2009. Od července 2010 do prosince 2012 byl ministrem obrany ve vládě Petra Nečase. V letech 2006–2012 byl za ODS zvolen senátorem za Litoměřicko, Roudnicko a Slánsko. Nyní přednáší mezinárodní a bezpečnostní vztahy na UJEP v Ústí nad Labem a Vysoké škole CEVRO Institut v Praze. Od října 2013 je také ředitelem Centra transatlantických vztahů při CEVRO Institutu.

MUDr. Iva Weilguny (19. 7. 1963, Pardubice) je absolventka Univerzity Palackého v Olomouci, obor všeobecné lékařství. V roce 1987 začala svou praxi na interním, později dětském oddělení nemocnice Český Krumlov. Od roku 1994 pracuje jako všeobecná praktická lékařka v Toužimi a okolí. Od roku 2001 školí mladé lékaře v tomto oboru. Vdaná, matka dvou dětí.

Mgr. Lenka Zlámalová je novinářka, absolventka oboru sociologie na Fakultě sociálních studií na Masarykově univerzitě v Brně a oboru ekonomie na University of Michigan. Dříve vedoucí ekonomické redakce Mladé fronty Dnes a ekonomické rubriky týdeníku Respekt. Později analytička Lidových novin. Nyní pracuje jako novinářka a analytička internetového zpravodajského serveru Echo 24.

Mgr. Matyáš Zrno je absolvent Německých a rakouských studií na Institutu mezinárodních studií FSV UK. Studoval také v Německu a Spojených státech. Pracoval jako vedoucí zahraniční rubriky týdeníku Respekt a jako redaktor zahraničního zpravodajství České televize. Je uznávaným odborníkem na problematiku bývalé Jugoslávie. Na toto téma publikoval v českých médiích stovky článků. V letech 2010–2011 působil v pozici šéfa českého provinčního rekonstrukčního týmu v provincii Lógar v Afghánistánu. Do loňského roku byl šéfredaktorem přílohy Lidových novin Orientace. Přednáší na Vysoké škole CEVRO Institut. Pracuje také v Občanském institutu.

Prof. RNDr. Jan Zrzavý, CSc., (20. listopadu 1964, Praha) je přední český biolog, který se zabývá evoluční biologií a fylogenezí. Pracuje v Entomologickém ústavu AV ČR na výzkumu fylogeneze a evoluční morfologie bezobratlých, přednáší na Přírodovědecké fakultě Jihočeské univerzity a patří k zakladatelům cyklu Čtvrťky ve Viničné na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy. Kromě odborných článků přispívá také do řady časopisů. Publikoval knihy: Proč se lidé zabíjejí, Jeníkovy pohádky, Jak se dělá evoluce a další.

V tomto stručném představení nejsou zahrnuti všichni přednášející a účinkující na 24. AT. Poskytnuté údaje jsou vzhledem k omezenému prostoru kráceny.

DĚKUJEME VŠEM PŘEDNÁŠEJÍCÍM ZA JEJICH OCHOTU I ČAS, KTERÝ AKADEMICKÝM TÝDNŮM VĚNUJÍ.